

РЕШЕНИЕ

№ 8632

гр. София, 27.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 168 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАТЯ Н. ВЕЛИСЕЕВА

при участието на секретаря РОЗАЛИЯ ИВ. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от КАТЯ Н. ВЕЛИСЕЕВА Гражданско дело № 20211110134030 по описа за 2021 година

Предявени са осъдителни иски от ЗАД „А.Б.“ с правно основание чл. 213, ал.1 КЗ (отм.) вр. чл.45 ЗЗД за осъждане на ответника АТ. Й. Т. да заплати сумата от **7340,00 лева без ДДС**, представляваща застрахователно обезщетение, изплатено от ищеца въз основа на сключен договор за застраховка „Каско“, за вреди, причинени от виновно, противоправно поведение на ответника, при управление на пътно превозно средство на 16.09.2016 г. без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, за които е образувана щета №0330/16/150/501215, ведно със законната лихва от 15.06.2021 г. до окончателното изплащане.

Ищецът основава претенцията си на твърдения, че на 16.09.2016 г. около 10:30 часа в град Пловдив на бул. „Цар Борис III Обединител“ до №37 водачът Ататанс Й. Т. на лек автомобил „Опел Фронтера“ с рег. №№ движейки се с несъобразена скорост е изгубил контрол над автомобила и удря движещият се в дясното платно автобус „ИСУЗУ“ с рег. №№, собственост на „Уникредит Лизинг“ АД, като му причинява щети. За произшествието е съставен протокол за ПТП от дежурен полицаи при РДВР – Пловдив, сектор „Пътна полиция“, според който виновен за ПТП-то е водача на лекия автомобил. За нарушението на ответника е съставен АУАН серия Г, №66789. Ищецът посочва, че като страна по валиден договор за застраховка „Каско“, сключен по отношение на автобус „ИСУЗУ“ с рег. №№ е поел задължение да плати застрахователно обезщетение за вредите резултат от настъпило в срока на действието му застрахователно събитие, покрит риск по същия. За причинени щети на автобус „ИСУЗУ“ с рег. №№, при ищеца е образувана щета №0330/16/150/501215, по която е заплатил 8790,00 лева с ДДС. С изплащането на посоченото обезщетение застрахователят е встъпил в правата на увреденото лице срещу ответника-делинквент, който към датата на ПТП не е имал валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Претендира присъждането на разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

В срока за отговор ответникът чрез назначения му особен представител оспорва иска, считайки го за недоказан и неоснователен. Поддържа, че не са представени доказателства за вината на ответника, както и че същият е бил поканен да заплати претендираната сума. Оспорва иска да е погасен по давност.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл. 213, ал.1 КЗ, с плащането на застрахователно обезщетение, застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Следователно, основателността на предявения иск, се обуславя от кумулативното наличие на елементите: договор за имуществена застраховка „Каско“, плащане от застрахователя по реализиран покрит риск в рамките на сключеният договор, деликтна отговорност на лице, по отношение на което не е налице сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Следва да се посочи, че действително отговорността на деликвента е субсидиарна спрямо тази на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" с оглед разпоредбата на чл. 213, ал. 1 изр. 4 КЗ /отм./. В случая обаче лек автомобил „Опел Фронтера“ с рег. №№ не е бил обект на застраховка „Гражданска отговорност“, поради което по предявения регресен иск пасивно легитимиран да отговаря е именно деликвентът.

По делото е представена застрахователна полица №15-0300/150/5002026 от 06.11.2015 г., сключена между ищеца и „Уникредит Лизинг“ АД, в качеството му на собственик на автобус „ИСУЗУ“ с рег. №№, видно от която към датата на произшествието – 16.09.2016 г. налице е било валидно правоотношение по договор за имуществена застраховка „Каско+“ със срок на застрахователното покритие 03.12.2015 г. до 02.12.2016 г. От заключението на съдебно – счетоводната експертиза, прието по делото, се установява, че застрахователната премия е заплатена на 4 вноски, което обуславя валидността на договора. Не е спорно, че въз основа на уведомление за щети по МПС до ищеца, последният е образувал преписка по щета № 0300/16/150/501215 за увреждания на преден ляв калник, преден ляв габарит, , капак, панел, джанта предна лява, кормилна кутия, шенкел преден ляв и др. по която ищецът определил и заплатил обезщетение в размер на 8790.00 лева с ДДС на 01.12.2016 г. Това се потвърждава и от заключение на съдебно – счетоводната експертиза, според което банковата сметка на правоимащото лице е заверена със сумата 7325.00 лева без ДДС на 02.12.2016 г. , постъпила на основание „щета № 0300/16/150/501215 159901“.

От представения по делото протокол за ПТП с бл. №1589346 от 16.09.2016 г. и приетото от съда заключение на съдебно автотехническата експертиза се установява, че на 16.09.2016 г. около 10:30 часа в гр. Пловдив на бул. „Цар Борис III Обединител“ до №37 водачът АТ. Й. Т. на лек автомобил „Опел Фронтера“ с рег. №№ движейки се с несъобразена скорост е изгубил контрол над автомобила и се удря в намиращия се отдясно в съседна пътна лента автобус „ИСУЗУ“ с рег. №№ и реализира ПТП. От изложеното в заключението следва еднозначен извод, че установените по автобус „ИСУЗУ“ с рег. №№ увреждания се намират в причинно-следствена връзка с механизма на процесното ПТП. Констатираните увреждания от контролните органи при посещението на местопроизшествието, описани в протокола за ПТП, съответстват на описаните от застрахователя при огледа на автомобила.

От протокол за ПТП се установява и че по отношение на водача на лек автомобил „Опел Фронтера“ с рег. №№ АТ. Й. Т. е взето административно отношение като му е съставен АУАН №16-1030-005608/16.09.2016 г. , въз основа на който е ангажирана административно – наказателната му отговорност с постановяване на НП №16-1030-005608/29.09.2016 г., за това че не е избрал скорост на движение, съобразена с атмосферните условия, релефа и интензивността на движението, с което е нарушил чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и за това , че не е представил ППС на технически преглед. Поведението на водача на лек автомобил „Опел Фронтера“ с рег. №№, който не с съобразил движението си с пътната обстановка, е противоправно, в колизия с общата императивна забрана на чл. 45, ал. 1 ЗЗД, да не се вреди другимо. Същото е и виновно, като от страна на ответника не бяха представени доказателства оборващи презумцията на чл. 45, ал. 2 ЗЗД, поради което направените от ответника възражения за наличие на невиновен водач съдът намира за неоснователни. Това обуславя извода, че причинените на автобус „ИСУЗУ“ с рег. №№

щети, които според заключението на съдебно автотехническата експертиза се намират в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото на 16.09.2016 г. произшествие, са в резултат от поведението на ответника. Протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ, който установява с обвързваща доказателствена сила извършените от и пред полицейския служител действия, както и направените от него констатации, които почиват на непосредствените му възприятия. В тази връзка младшият автоконтрольор пряко е констатирал, че по отношение на управлявания от ответника автомобил не е била налице сключена застраховка „Гражданска отговорност“, поради което ищецът има основание за суброгация в правата по чл. 45 ЗЗД на собственика на увреденото МПС срещу ответника.

В случая всички елементи от фактическия състав по чл. 45 ЗЗД за ангажиране на отговорността на ответника са налице – противоправно деяние, вреда, причинна връзка и вина. Обхватът на суброгационното право зависи от размера на обезщетението, което ищецът е платил на увредения, и от размера на обезщетението, което ответникът като делинквент дължи съгласно чл. 45, ал. 1 ЗЗД на увредения. Причинителят на вредите не може да бъде задължен да плати повече, отколкото са задълженията му към увреденото лице. Той заплаща само стойността на вредите, дължащи се на унищожаване или повреждане на вещта до размера на нейната действителна стойност към момента на осъществяване на застрахователното събитие, т.е. дължимото застрахователно обезщетение трябва да е съразмерно на вредата към деня на настъпване на застрахователното събитие. Съгласно чл. 208 ал. 3 от КЗ /отм./ обезщетението трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпването на събитието. В приложението на нормата, съдът намира, че дължимото обезщетение следва да бъде изчислявано по пазарната стойност на ремонта, включващ материали и труд, за отстраняване на претърпяната вреда към момента на настъпване на застрахователното събитие. Повреждането на движимата вещ – автобус в резултат на настъпилото ПТП я прави временно негодна за употребата ѝ по предназначение и намалява пазарната ѝ стойност. Реалната обезвреда предполага вещта да бъде приведена в състоянието, в което се е намирала към настъпването на застрахователното събитие.

В разглеждания случай съгласно приетото по делото заключение на съдебната автотехническа експертиза, стойността, необходима за възстановяване на увредения лек автомобил, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП възлиза на 8853.06 лева. Претендираната от ищеца сума е в по - малък размер, поради което възражението на ответника, че платеното от ищеца обезщетение е в завишен размер се явява неоснователно.

С регресна покана ищецът е предявил извънсъдебната си претенция за заплащане на застрахователно обезщетение пред ответника, който не е възстановил изплатеното обезщетение и обичайните разноски за неговото определяне. Писмата са изпратени на постоянния адрес на ответника като обстоятелството дали е променил адреса си, или не е предприел действия за получаване на пощенската пратка е без правно значение, за да се приеме, че изявлението е достигнало до адресата. При това положение регресната претенция на ищеца за заплащане на застрахователно обезщетение се явява доказана по основание и размер и следва да бъде уважена в цялост.

Горното обуславя произнасяне по своевременно заявеното възражение за погасяване по давност на правото на принудително изпълнение на вземането. Регресното право на суброгиралия се застраховател произтича не от договора за застраховка, а от самия закон, което автоматично отрича приложимостта на чл. 197 КЗ (отм.); Същата намира приложение единствено при исковете, основани на правата, породени от застрахователното правоотношение, какъвто е прекият иск на увреденото лице срещу застрахователя на делинквента. По отношение обаче на регресните искове, в това число на суброгационните искове, основание за които е не застрахователният договор, а извършеното плащане на застрахователното обезщетение, дължимо от делинквента, т. е. плащането на едно чуждо задължение, приложима е общата норма на чл. 110 ЗЗД - както за размера на давностния срок, така и за неговото начало. Следователно, вземането на суброгиралия се застраховател се погасява с петгодишен срок и този срок започва да тече от момента на изплащането на застрахователното обезщетение. В този смисъл е формирана трайна практика на върховната

съдебна инстанция, изразена и в Решение № 173/30.10.2009 по дело № 455/2009 на ВКС, ТК, II т.о., постановено в производството по чл. 290 ГПК, решение № 53 от 16.07.2009 г. по т. д. № 356/2008 г., т. 14 от Постановление № 7 от 04.10.1978 г. на Върховен съд - задължителна съдебна практика, която е запазила своето значение и при действието на горепосочената разпоредба. Застрахователното обезщетение е заплатено на 01.12.2016 г. видно от представения ликвидационен акт и към момента на депозиране на исковата молба – 15.06.2021 г., петгодишният давностен срок не е изтекъл, поради това и възражението е неоснователно.

Върху присъдената главница, ответникът дължи и законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба.

По разноските.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноси има ищецът, който претендира такива за държавна такса – 298.60 лева, депозити за особен представител и вещо лице - 900.00 лева и за адвокатско възнаграждение в размер на 1428.00 лева, които следва да му се присъдят в цялост. Направеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение съдът намира за неоснователно предвид размера на исковата претенция и включените във възнаграждението действия по обезпечаване на иска.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА АТ. Й. Т. ЕГН *****, с адрес: АДРЕС, да заплати на ЗАД „А.Б.“ ЕИК ЕИК със седалище и адрес на управление; АДРЕС на основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) вр. чл. 45 ЗЗД сумата **7340.00 лева без ДДС**, представляваща застрахователно обезщетение, изплатено от ищеца въз основа на сключен договор за застраховка „Каско“, за вреди, причинени от виновно, противоправно поведение на ответника, при управление на пътно превозно средство на 16.09.2016 г. без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, за които е образувана щета №0330/16/150/501215, ведно със законната лихва от 15.06.2021 г. до окончателното изплащане, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата **2626.60 лева** – разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____